

AR - DE - EN - ES - FR - IT - PL - PT

PODRÓŻ APOSTOLSKA JEGO ŚWIĄTOBLIWOŚCI PAPIEŻA LEONA XIV
DO FRANCJI

I WIZYTA W SIEDZIBIE ORGANIZACJI NARODÓW ZJEDNOCZONYCH
DO SPRAW OŚWIATY, NAUKI I KULTURY (UNESCO)

25-28 WRZEŚNIA 2026 R.

SPOTKANIE MIĘDZYRELIGIJNE

PRZEMÓWIENIE OJCA ŚWIĘTEGO LEONA XIV

Metz, Centrum Kongresowe im. Roberta Schumana

Poniedziałek, 28 września 2026 r.

[Multimedia]

Drodzy Bracia i Siostry,

Drodzy Przyjaciele, Przedstawiciele różnych tradycji religijnych!

Z głęboką radością, ale także z żywym poczuciem duchowej odpowiedzialności staję dziś pośród was tutaj, w Metz, mieście pogranicza i spotkań, w Centrum Kongresowym noszącym imię Roberta Schumana, jednego z ojców założycieli Unii Europejskiej. Ten człowiek wiary i głębokich przekonań potrafił przemienić dawne linie podziału w mosty nadziei dla całej Europy i stał się prawdziwym ambasadorem jedności w różnorodności. Idąc za jego przykładem, jako kobiety i mężczyźni należący do różnych religii jesteśmy wspólnie odpowiedzialni za dawanie świadectwa, że ponad granicami zawsze możliwe jest spotkanie, nawiązywanie przyjaźni i budowanie pokoju.

Dialog nie umniejsza naszej tożsamości, lecz pozwala ją wyrażać z prostotą i w prawdzie, otwierając się zarazem na odmienność drugiego człowieka. Jak mówił mój Poprzednik, Papież Franciszek: „Dialog między osobami różnych religii nie odbywa się wyłącznie ze względu na dyplomację, uprzejmość czy tolerancję. (...) «Celem dialogu jest nawiązanie przyjaźni, pokoju»” (Enc. *Fratelli tutti*, 271). Przed nim św. Jan Paweł II uważał dialog za wymóg wpisany w samą naturę człowieka (por. *Orędzie na XXXIV Światowy Dzień Pokoju, 1 stycznia 2001*, 10). Według Paula Ricœura jest on drogą, na której uczymy się postrzegać inność jako obietnicę, a nie zagrożenie; jest sztuką spotkania, której nasz świat tak bardzo potrzebuje, stojącą na przeciwległym biegunie wobec agresji i przemocy.

Istotnie, przywoływanie Imienia Boga dla usprawiedliwienia przemocy lub ucisku jest profanacją tego Imienia. Nic, co zniekształca godność człowieka, nie może powoływać się na autentyczne natchnienie Boże. Dyskurs religijny powinien nieustannie wzywać do rozbrajania serc i słów. Nakłada to bezpośrednią odpowiedzialność na każdego z nas jako strażników naszych tradycji religijnych.

Ponadto, jeśli żywotność tradycji religijnych przejawia się przede wszystkim w ich służbie pokojowi i braterstwu, wyraża się ona również w zdolności do ochrony życia, towarzyszenia mu i służenia mu. Wielkości cywilizacji nie mierzy się jej osiągnięciami materialnymi, lecz tym, w jaki sposób otacza ona troską osobę ludzką, chroni ją i pomaga jej wzrastać. Religie są strażnikami życia: afirmują jego świętą wartość. Ich żywotność ujawnia się w pełnej miłości obecności przy osobach najbardziej bezbronnych i słabych. Służyć życiu oznacza otaczać je troską, obecnością i czułością, zwłaszcza w chwilach próby, aż do samego końca. Naszą misją – jako ludzi otwartych na transcendencję – jest wskazywanie trwałych punktów odniesienia, szczególnie młodym, aby budować komunie, która szanuje i docenia godność każdej osoby ludzkiej.

Drodzy przyjaciele, „Kościół uznaje za towarzyszy drogi wszystkich, którzy szczerze poszukują «prawdy, dobra i piękna»” (Enc. *Magnifica humanitas*, 23). Raz jeszcze dziękuję wam za waszą bliskość i waszą obecność. Niech nieskończona dobroć Boga i Jego mądrość nam towarzyszą i uczą nas coraz pełniej żyć jako Jego dzieci oraz być dla siebie nawzajem braćmi i siostrami. Obyśmy w ten sposób, tam gdzie żyjemy, stawali się budowniczymi pokoju i świadkami nadziei, która nie przestaje wzrastać w naszym świecie.

Niech Bóg wam błogostawi!

Copyright © Dykasteria ds. Komunikacji - Libreria Editrice Vaticana

STOLICA APOSTOLSKA

